

Arrest

nr. 282 570 van 29 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 18 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 december 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 december 2017 om internationale bescherming. Op 28 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 227 091 van 4 oktober 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 22 oktober 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 maart 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek

(volgend verzoek). Bij arrest nr. 242 184 van 13 oktober 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 24 november 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.3.1. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Nadat de commissaris-generaal deze beslissing op 8 december 2021 intrekt, verwerpt de Raad bij arrest nr. 266 155 van 23 december 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3.2. Op 18 augustus 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 33-jarige soennitische Afghaan van Pashai origine, geboren in het dorp Amla, district Dar-e Noor, provincie Nangarhar. Uw ouders zijn overleden. U heeft geen broers of zussen. U bent sinds 2006 getrouwd en heeft drie dochters en een zoon. Uw gezin is woonachtig in Amla.

Volgens uw verklaringen werkte u tussen 2006 en 2015 bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') op de basis op de luchthaven van Jalalabad. U voerde in de gehele provincie Nangarhar missies uit. Als uw team geen missies had, trainde u op de basis aan de luchthaven van Jalalabad. Uw problemen begonnen wanneer uw schoonvader door de taliban werd aangesproken over uw werk. Uw schoonvader ontkende, waarop er een woordenwisseling met de taliban ontstond. Enkele dagen later klopten er onbekende mensen aan bij uw woonst die u dringend wilden spreken. Nadat u niet thuis bleek te zijn, vertrokken ze weer. Hierop raadde uw vrouw u aan om niet naar huis te komen. U kwam één dag na uw geplande verlof naar huis en reisde één dag voor het einde van uw geplande verlof terug naar uw werk. Nabij het dorp Satakani werd u door een onbekende man gemaand te stoppen. U negeerde het verzoek en reed door, waarna er op u geschoten werd. Na aankomst op de basis belde u met uw schoonvader en uw schoonvader besloot vervolgens dat u het land moest verlaten. Via Kabul reisde u per vliegtuig legaal van Afghanistan naar Iran middels een visum. U reisde vervolgens in zo'n twee jaar via Turkije en Bulgarije naar Europa en uiteindelijk naar Frankrijk.

In Frankrijk diende u op 23 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in Frankrijk dat u sinds 2006 werkzaam was op de luchthaven van Jalalabad, dat u werd opgeleid door de Amerikanen en dat u lid was van het Amerikaanse marinekorps tot beëindiging van uw contract wegens terugtrekking van de Amerikaanse troepen. Nog verklaarde u dat de taliban identiteitsdocumenten in handen kregen van Afghanen die voor de Amerikanen werkten, u bedreigden, dat een van uw vrienden en collega's door de taliban werd gedood, dat de politie u niet kon beschermen en dat u daarop besloot om Afghanistan te verlaten. Er werd op 20 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Franse beroepsinstantie besloot op 30 november 2017 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens besloot u van Frankrijk naar België te reizen. U kwam op 14 december 2017 aan in België en diende op 21 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2019 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin (Shahin Kandak) tot uw vertrek in 2015, waardoor evenmin enig geloof kon worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Daar u volhield tot uw vertrek in 2015 actief te zijn geweest bij het bataljon Shahin, kon niet worden vastgesteld waar en in welke omstandigheden u de laatste zeven tot negen jaar voor uw vertrek had verbleven. Bijgevolg kon u ook geen subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Op 3 april 2019 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde dat u wel degelijk tot uw vertrek in 2015 aangesloten was bij het bataljon Shahin en hield eveneens vast aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Voorts stelde u dat u door uw jarenlange verblijf in Europa dermate verwesterd was dat een terugkeer voor u niet meer mogelijk was. Op 4 oktober 2019

werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV volgde het CGVS in haar motivering inzake uw voorgehouden activiteiten bij het bataljon Shahin tot 2015. Voorts oordeelde de RvV betreffende uw voorgehouden verwestersing dat u deze vrees in concreto diende te personaliseren en dat een loutere verwijzing hiernaar geenszins volstaat om in uw hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Ook wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet trad de RvV het CGVS bij. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan, noch verliet u België. Op 6 februari 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden, maar stelde u dat u op het moment van een vliegtuigcrash op de luchthaven van Jalalabad reeds onderweg was naar België en niet – zoals u in uw eerste verzoek aangaf – nog in Afghanistan verbleef. Nog verklaarde u dat uw schoonvader op 18 januari 2020 werd gedood door de taliban omdat hij voor uw kinderen zorgde. Door het wegvallen van uw schoonvader kon uw gezin niet meer rekenen op een (mannelijk) gezinshoofd. Op 27 maart 2020 werd uw tweede verzoek door het CGVS als niet-ontvankelijk beschouwd, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Op 25 mei 2020 stelde u beroep in tegen deze beslissing. U hield vast aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden, de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban en wees opnieuw op uw sterke verwestersing. Op 13 oktober 2020 werd uw beroep door de RvV verworpen. In haar arrest volgde de RvV zowel de motivering van het CGVS inzake uw tweede verzoek en verwees ze naar haar arrest in het kader van uw eerste verzoek. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. U reisde op 10 september 2020 van België naar Frankrijk en diende aldaar op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U keerde hierop terug naar België.

Op 24 november 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden en stelt u dat uw problemen met de taliban nog altijd actueel zijn. U verklaart opnieuw dat uw schoonvader zo'n jaar geleden door de taliban werd vermoord. Nog stelt u dat de taliban dreigbrieven hebben gestuurd naar uw tienjarige zoon en uw schoonbroer, waarin ze eisen dat uw zoon aan hen wordt overgedragen omwille van uw werkverleden. U stelt dat uw zoon hierdoor gestopt is met school en dat u vreest dat de taliban uw zoon een zelfmoordaanslag zullen laten plegen. Daarnaast stelt u dat eind december 2020 G. N. (...), een ex-collega, werd gedood door de taliban in Daronta. U concludeert hieruit dat het leven van mensen die met de Amerikanen op de basis in Jalalabad werken of hebben gewerkt, in gevaar is. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan ook getraceerd en gedood te worden door de taliban en voegt daarbij toe dat veel collega's van u zijn vermoord of het land hebben verlaten. Nog merkt u op dat u in een depressie zit, veel mentale problemen heeft en bang bent om gek te worden. U maakt zich zorgen omdat u niet over (verblijfs)papieren beschikt, uw familie al zo'n vijf jaar niet meer heeft gezien en geen plaats heeft om te leven. Verder merkt u op dat u omwille van uw illegaalverblijf niet kan werken en dringt u erop aan dat uw dossier (opnieuw) bekeken wordt. Ter staving van uw derde verzoek legt u de volgende documenten neer: twee foto's van uw werkzaamheden; twee trainingscertificaten; een appreciatiecertificaat van de NDS; een dreigbrief van de taliban; een verklaring van uw ex-collega die in België verblijft; en een envelop.

Op 16 februari 2021 werd uw verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Naar aanleiding van de gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername van de taliban besliste het CGVS om de bestreden beslissing in te trekken. Op 23 december 2021 stelde de Raad vast dat uw beroep doelloos was geworden en aldus diende te worden verworpen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U beweert weliswaar mentale problemen te hebben (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vraag 13), maar u legt echter geen attest neer ter staving van uw problemen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u weldegelijk in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U gaf telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021). Bovendien haalde u bij het indienen van uw huidige verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ 27 januari 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden bij bataljon Shahin (Shahin Kandak), waardoor ook aan uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban geen geloof kon worden gehecht. Voorts kon u geen subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend daar niet kon worden vastgesteld waar en in welke omstandigheden u de laatste zeven tot negen jaar voor uw vertrek heeft verbleven. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarin u stelde dat u wel degelijk tot uw vertrek in 2015 aangesloten was bij het bataljon Shahin, daardoor problemen kreeg met de taliban en opmerkte dat u door uw jarenlange verblijf in Europa dermate verwesterd was dat een terugkeer voor u niet meer mogelijk was. In het arrest van 4 oktober 2019 volgde de RvV de motivering van het CGVS inzake uw voorgehouden activiteiten bij het bataljon Shahin tot 2015 en besloot hij tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Ook wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet trad de RvV het CGVS bij. Betreffende uw voorgehouden verwestering oordeelde de RvV voorts dat u deze vrees in concreto diende te personaliseren en dat een loutere verwijzing hiernaar geenszins volstaat om in uw hoofd het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uw tweede verzoek werd door het CGVS als niet-ontvankelijk beschouwd, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde beroep in tegen deze beslissing, hield hierin vast aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden en uw problemen met de taliban en wees opnieuw op uw sterke verwestering. Op 13 oktober 2020 werd uw beroep door de RvV verworpen. In haar arrest volgde de RvV zowel de motivering van het CGVS inzake uw tweede verzoek en verwees ze naar haar arrest in het kader van uw eerste verzoek. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken, en u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijven, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in uw derde en huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet,

namelijk uw verklaringen dat u voor de Amerikanen werkzaam was op de basis in Jalalabad en daardoor gevisieerd werd door de taliban (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vragen 10, 16, 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter opnieuw verwijst naar deze elementen, verandert niets aan de vaststelling dat uw verklaringen hierover niet geloofwaardig waren. U stelt weliswaar dat u het land niet in mei 2015 maar in oktober of november 2015 verliet (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vraag 10), maar deze post factum bewering kan de andere lacunes in uw verklaringen niet herstellen, in tegendeel.

Voorts verwijst u in uw huidige verzoek opnieuw naar de dood van uw schoonvader omstreeks januari 2020. U geeft aan dat de taliban sedertdien dreigbrieven stuurden naar uw schoonbroer en uw tienjarige zoon waarin zij eisen dat uw zoon zich bij hen zal vervoegen als boetedoening voor uw werkzaamheden. U vreest dat de taliban uw zoon zullen dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vraag 16). Ten eerste hebben deze verklaringen eveneens betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet. Hierbij moet aldus ook worden beklemtoond dat uw eerste en tweede verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk de gedwongen rekrutering van uw zoon door de taliban omwille van uw werkzaamheden, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban, jaren na uw vertrek uit Afghanistan, na uw schoonvader (cf. uw tweede verzoek) plots uw schoonbroer en zoon zouden viseren. Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange vervolgingscampagne van elke familie van wie één lid zich tegen hen zou hebben gekeerd. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Nog vreest u dat uw zoon door de taliban zal worden gedwongen om een zelfmoordaanslag te plegen (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 16). Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze vrees voor uw zoon niet overeenkomt met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal gebrainwashte, verarmde jongeren zijn die uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van Afghanistan komen en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk is dat zelfmoordenaars onder druk en dwang worden gerekruteerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het overgaan tot het daadwerkelijk plegen van een zelfmoordaanslag gaat immers vooraf aan een graduele wijziging van de intrinsieke religieuze en ideologische overtuiging en motivering. Dat de taliban hiervoor uitgerkend uw zoon zouden uitkiezen, houdt in het licht van uw bovenstaande verklaringen (cf. supra) dan ook geen steek. Hierdoor wordt er eveneens afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ter staving van uw werkzaamheden en uw problemen legt u diverse documenten neer. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Betreffende de dreigende gedwongen rekrutering van uw zoon door de taliban legt u een dreigbrief neer van de taliban. In de brief, gedateerd op 25 aqrab 1399 (Gregoriaanse kalender 15 november 2020), stellen de taliban dat u gedood moet worden en dat uw schoonbroer zowel u als uw zoon F. (...) aan hen moet overhandigen. Deze dreigbrief werd opgesteld op het moment dat de RvV de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek bevestigde en nadat u vanuit Frankrijk terugkeerde naar België. Dit wijst erop wijst dat de brief enkel met het oog op uw huidige verzoek om internationale bescherming werd opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van dit document sterk wordt verminderd. Deze dreigbrief kan verder gemakkelijk op uw vraag en instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde verder afneemt. Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt immers dat zogenaamde dreigbrieven van de taliban makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers

een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten. Het gewicht dat aan deze dreigbrief wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

U legt voorts twee foto's en drie certificaten voor ter staving van uw werkzaamheden. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat er in uw vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin (Shahin Kandak) tot uw vertrek in 2015. Deze foto's en certificaten kunnen deze appreciatie niet wijzigen.

Betreffende de twee foto's van uw werkzaamheden dient voorts te worden opgemerkt dat u reeds in het beroep tegen de negatieve beslissing in uw eerste verzoek foto's heeft voorgelegd en dat er door de RvV werd besloten dat er geen dienstige bewijskracht van uitging. Hierbij dient dan ook te worden aangestipt dat foto's de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet zomaar kunnen herstellen. Immers, beeldmateriaal zoals foto's en video's kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte.

Inzake de twee trainingscertificaten, de ene ongedateerd en de andere met vermeld jaar 2012, dient te worden aangestipt dat deze weliswaar zijn ondertekend door een US Advisor, maar dat de namen van deze personen ontbreken. Bovendien bevatten beide certificaten spelfouten. Voorts ontbreken ook andere symbolen van het Amerikaanse leger, telt de Amerikaanse vlag op de twee certificaten slechts dertien sterren en ontbreekt op het certificaat van de NDS (National Directorate of Security – de Afghaanse veiligheidsdienst) het logo van de NDS. Dergelijke anomalieën leiden ertoe dat de authenticiteit van de certificaten niet kan worden gegarandeerd.

Nog legt u een appreciatiecertificaat neer van de NDS, gedateerd op 16 december 2020, wanneer u reeds uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit wijst erop dat het certificaat enkel met het oog op uw huidige verzoek werd opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van dit document sterk wordt verminderd. Nog kan het certificaat eenvoudig op uw vraag en instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde verder af neemt. Voorts vermeldt het certificaat dat u van 1 juli 2010 tot 15 december 2015 dienst deed bij de Special Reaction Forces of Jalalabad (SRF-J), terwijl u in uw eerste verzoek aangaf vanaf 2006 te hebben gewerkt op de luchthaven van Jalalabad en dat uw bataljon pas na 2011 werd gecontroleerd door de NDS. Bovendien stelt u in uw huidige verzoek dat u Afghanistan verliet in oktober of november 2015, terwijl het certificaat vermeldt dat u tot 15 december 2015 dienst deed. Daarnaast vermeldt het certificaat dat u als 'co Madic' werkte bij de SRF-J, vermoedelijk een co-medicus, terwijl u in uw eerste, tweede en huidige verzoek met geen woord heeft gerept over medische werkzaamheden en telkens aangaf te hebben gewerkt als gewone soldaat. Dit alles leidt ertoe dat de authenticiteit en bewijswaarde van dit certificaat ernstig wordt ondermijnd.

Betreffende de verklaring van A. K. S. (...), die eveneens in België verblijft en aangeeft te willen getuigen dat hij u als ex-collega kent dient te worden opgemerkt dat deze getuigenis op uw eigen verzoek kan zijn opgesteld met het oog op uw derde verzoek om internationale bescherming (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 20). Dat leidt ertoe dat de bewijswaarde sterk wordt verminderd. Hoe het ook zij, uw verklaringen dat u tot uw vertrek in 2015 diende als soldaat bij het bataljon Shahin (Shahin Kandak) tot uw vertrek in 2015 werden door het CGVS in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig bevonden. Deze door u voorgelegde getuigenis kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet zomaar herstellen.

Voorts wijst de envelop er enkel op dat u via-via post ontving uit Afghanistan (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 20), wat niet betwist wordt. Er kan hieruit echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid, noch met betrekking tot uw woon- en verblijfplaatsen voor uw vlucht uit Afghanistan.

Nog geeft u aan dat omstreeks eind 2020 G. N. (...), een ex-collega, werd gedood door de taliban nabij Daronta. U vreest dat ook u bij terugkeer naar Afghanistan kan worden getraceerd en gedood door de taliban en merkt op dat veel (ex-)collega's van u zijn vermoord of het land hebben verlaten (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vragen 16, 18). De verwijzing naar de dood van een vermeende ex-collega volstaat evenwel niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of zal worden, of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, temeer omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw werkzaamheden.

Betreffende uw verklaringen dat u in een depressie zit, veel mentale problemen heeft en bang bent om gek te worden, zich zorgen maakt omdat u niet over (verblijfs)papieren beschikt, uw familie al zo'n vijf jaar niet meer heeft gezien, geen plaats heeft om te leven en omwille van uw illegaliteit niet kan werken (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vragen 11, 12, 15, 23) moet vooreerst worden aangestipt dat u geen documenten neerlegt om uw mentale problemen te staven. Bovendien houden deze door u ingeroepen problemen in België geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw zorgen om de algemene situatie in Afghanistan volstaan geenszins om een nood aan internationale bescherming ten opzichte van dat land aannemelijk te maken, te meer gezien u geen zicht geeft op uw werkelijke woon- en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw onderhoud op de DVZ plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke woon- en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal

264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidbeginsel aanvoert.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Art. 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. (...)

De verwerende partij verwerpt de asielaanvraag van verzoekende partij omdat zij nog steeds geen geloof hecht aan de werkzaamheden en de vrees van verzoekende partij voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij heeft getracht om van haar problemen zoveel mogelijk nieuwe bewijzen te bekomen: Zo hebben er zich verschillende nieuwe zaken voorgedaan in Afghanistan die aantonen dat haar vrees nog steeds actueel is.

Om verwerende partij te overtuigen van haar werkzaamheden legde zij bijkomende trainingcertificaten neer waaruit blijkt dat zij weldegelijk voor de Amerikanen werkte. Daarnaast legde zij een appreciatiebrief neer van de 'National Directorate of Security' neef, waarin nogmaals de werkzaamheden van verzoekende partij bevestigd worden.

De problemen van verzoekende partij in Afghanistan zijn niet alleen actueel, maar ze escaleren verder. Zowel de zoon als de schoonbroer van verzoekende partij ontvingen dreigbrieven omwille van de werkzaamheden van verzoekende partij, zie vraag 18 DVZ gehoor:

(...)

Verzoekende partij heeft haar vrees erg duidelijk gemaakt, zie vraag 19 CGVS

(...)

Verzoekende partij heeft bij de DVZ niet de kans gekregen om haar relaas te doen. Daar werd za aangemaand om kort en bondig te vertellen waarom zij opnieuw asiel had aangevraagd en diende zij haar nieuwe stukken voor te leggen. Verwerende partij heeft niet eens de moeite genomen om verzoekende partij ten gronde te horen.

Indien verwerende partij bepaalde vragen of twijfels had omtrent de documenten die verzoekende partij heeft neergelegd dan had zij haar minstens moeten horen en haar twijfels voorleggen aan verzoekende partij ter verduidelijking. Het enige dat zij thans stelt is dat haar verklaringen 'in het verlengde leggen van hetgeen zij eerder verklaarde' en dat ook deze nieuwe stukken 'ongeloofwaardig' overkomen – quod certe non.

Hoe kan zij een dergelijk oordeel vellen, indien zij verzoekende partij zelfs niet de kans gaf om deze nieuw elementen te verduidelijken. Uiteraard leggen haar verklaringen in het verlengde van hetgeen zij verklaarde tijdens haar eerdere asielaanvragen. De basis van haar problemen is niet veranderd, maar de problemen zijn wel verder geëscaleerd en verzoekende partij heeft tal van nieuwe stukken aangebracht waaruit blijkt dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld en dat verwerende partij een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van het dossier van verzoekende partij...

Verzoekende partij heeft er werkelijk aan gedaan om aan te tonen dat zij weldegelijk gevaar loopt in Afghanistan indien zij gedwongen wordt terug te keren. Verwerende partij legt deze nieuwe stukken en haar verklaringen gewoonweg naast zich neer. Dit is niet ernstig.

Verzoekende partij meent aldus dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, uiterst subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.2. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker meent dat hij, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat de nood aan bescherming immers dient te worden beoordeeld in de context van een terugkeer “op heden” conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. De machtsovername vormt in dit opzicht volgens hem onmiskenbaar een nieuw element, “zoals bevestigd door Uw Raad in haar arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813”. Verzoeker citeert uit dit arrest en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hem aldus had moeten horen en zijn aanvraag niet zonder meer onontvankelijk had moeten verklaren louter omwille van het feit dat hij in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming indiende en er toen getwijfeld werd aan zijn problemen en vrees.

Vervolgens wenst verzoeker uiteen te zetten waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en gaat hij in op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat sindsdien de situatie drastisch veranderd is en dat het land volledig onder de macht en de controle van de taliban is waardoor hij zich nergens op een veilige manier kan vestigen. Volgens hem geven de landenrapporten aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond en daardoor het risico lopen om bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden. Daarnaast wijst verzoeker ook op een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling door het talibanregime. Verzoeker haalt verder aan dat de volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 nog verergerd is. De taliban hebben sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021 op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Om die reden kan er thans niet meer gesteld worden dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een “veilig intern vluchtalternatief”. Verzoeker stelt voorts: “(d)aar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft”. Hij meent dat de adjunct-commissaris zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de sharia met geweld de kop in drukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Ter staving hiervan citeert hij het optreden van de *UN High Commissioner for Human Rights* op de *Special Session of UN Human Rights Council*. Verzoeker besluit dat het niet opgaat te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn nu er geen enkele garantie is op het respecteren van de mensenrechten. Hij meent dat de adjunct-commissaris onzorgvuldig te werk is gegaan en de desastreuse situatie in Afghanistan ten onrechte tracht te relativiseren.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de adjunct-commissaris compleet naast de kwestie motiveert en geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel nu hij intussen reeds zeven jaar in Europa verblijft en meer en meer onze westerse cultuur en vrijheid oppikt, *“wat in de huidige omstandigheden wel degelijk een belangrijk element uitmaakt”*, nu mensen zoals hem die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven door de taliban als ‘verwesterd’ worden beschouwd. Verzoeker stelt dat voor verwesterde personen de situatie uiterst gevaarlijk is geworden in Afghanistan en citeert ter staving daarvan uit een rapport van UNHCR en uit het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Daarnaast stelt verzoeker dat de taliban aangekondigd hebben dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden vervolgd en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, ter staving waarvan hij citeert uit een internetartikel. Vervolgens gaat verzoeker als volgt dieper in op het Nansen Profiel 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021:

“In het nieuw rapport van NANSEN wordt tevens gesteld de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan (los van het persoonlijk relaas van de verzoekenende partij). (stuk 3)

NANSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna ‘Vw.’) voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als ‘verwesterd’ door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.

Het is erg moeilijk voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

NANSEN wijst er op dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

“(...)”

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.”

Verzoeker citeert vervolgens uit het Nansen Profiel 3-21.

Voorts stelt verzoeker dat hij sowieso niet meer dezelfde persoon is als toen hij vertrok en dat hij gevaar loopt op vervolging door de taliban, die hem als verwesterd zullen bestempelen. Hij meent dat dit in het verleden zo was en dat de bronnen van het CGVS dan wel de algemene situatie bespreken, doch niets zeggen over de specifieke situatie van verzoekers om internationale bescherming die terugkeren na een verblijf in een westers land. Hij citeert in dit verband uit een rapport van Amnesty International en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Tot slot stelt hij in dat verband dat er *“hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie (wordt) toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging”*.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de videoboodschap van de taliban waarin ze hun houding tegenover de westerse ideologie bevestigen. Daarna citeert hij uit het arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 waarin de Raad de vluchtelingenstatus aan een verzoeker toekende omdat er een redelijke mate van

waarschijnlijkheid bestaat dat deze verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, waardoor er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden. Hij betoogt vervolgens:

“Verzoekende partij is maar dan één jaar in België en reeds veel langer weg uit Afghanistan. Zij tracht zich te integreren in onze samenleving en zich onze cultuur eigen te maken, wat uiteraard een groeiproces is. Zulke zaken schudt men niet meer zomaar van zich af in geval van terugkeer en dreigen dan ook niet onopgemerkt voorbij te gaan. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft en acht een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken kennelijk strijdig met het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bijgevolg stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij in hoofdorde moet worden erkend als vluchteling.

Vervolgens meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis onthaald worden. Hij verwijst naar en citeert uit de verklaring van de woordvoerder van de taliban, Zabihullah Mujahid, op de persconferentie van 17 augustus 2021 en citeert ook uit het rapport van *Danish Immigration Service* van september 2021 over Afghanistan. Vervolgens wijst verzoeker erop dat UNAMA reeds melding maakte van wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg van de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban en dat reeds enkele dagen na de machtsovername door de taliban er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen zijn. In dat verband citeert hij opnieuw uit het Nansen Profiel 3-21. Tot slot citeert verzoeker uit een internetartikel waarin wordt vermeld dat sinds de machtsovername door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers zijn gedood maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt.

Volgens verzoeker kan de adjunct-commissaris bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden. Vervolgens zet hij het volgende uiteen:

“De rapporten waarnaar verwerende partij verwijst, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus ‘op goed geluk terug te keren’ en te hopen dat de Taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende part is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij haar te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding.”

Verzoeker stelt tot slot opnieuw dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de adjunct-commissaris tevens de materiële motiveringsplicht schendt en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker moet hij in hoofdorde erkend worden als vluchteling, subsidiair vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing minstens wordt vernietigd en teruggestuurd wordt naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het Nansen Profiel 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 17 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport *“Afghanistan Security*

Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het eerste en het tweede middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen inzake zijn werkzaamheden met het Amerikaanse leger en aan zijn problemen met de taliban, die nog steeds actueel zouden zijn. Hij verklaart opnieuw dat zijn schoonvader door de taliban werd vermoord en stelt vervolgens dat de taliban dreigbrieven hebben gestuurd naar zijn zoon en zijn schoonbroer, waarin ze eisen dat zijn zoon aan hen wordt overgedragen omwille van zijn werkverleden. Verzoeker haalt aan dat zijn zoon hierdoor gestopt is met naar school te gaan en dat hij vreest dat de taliban zijn zoon een zelfmoordaanslag zullen laten plegen. Daarnaast stelt verzoeker dat een ex-collega van hem eind december 2020 in Daronta werd gedood door de taliban. Hij concludeert hieruit dat het leven van mensen die met de Amerikanen op de basis in Jalalabad werken of

hebben gewerkt in gevaar is. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan ook getraceerd en gedood te worden door de taliban en voegt daaraan toe dat veel collega's van hem zijn vermoord of het land hebben verlaten. Ook haalt verzoeker aan dat hij een depressie en veel mentale problemen heeft en dat hij bang is om gek te worden. Hij geeft aan zich zorgen te maken omdat hij niet over (verblijfs)papieren beschikt, zijn familie al jarenlang niet meer heeft gezien en geen plaats heeft om te leven. Ten slotte merkt hij op dat hij omwille van zijn illegaal verblijf niet kan werken en dringt hij erop aan dat zijn dossier (opnieuw) bekeken wordt.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure twee foto's van zijn werkzaamheden, twee trainingscertificaten, een appreciatiecertificaat van de "National Directorate of Security" (NDS), een dreigbrief van de taliban, een verklaring van zijn ex-collega die in België verblijft en een envelop neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden bij bataljon Shahin (Shahin Kandak), waardoor ook aan uw daaruit voortvloeiende problemen met de taliban geen geloof kon worden gehecht. Voorts kon u geen subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend daar niet kon worden vastgesteld waar en in welke omstandigheden u de laatste zeven tot negen jaar voor uw vertrek heeft verbleven. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarin u stelde dat u wel degelijk tot uw vertrek in 2015 aangesloten was bij het bataljon Shahin, daardoor problemen kreeg met de taliban en opmerkte dat u door uw jarenlange verblijf in Europa dermate verwesterd was dat een terugkeer voor u niet meer mogelijk was. In het arrest van 4 oktober 2019 volgde de RvV de motivering van het CGVS inzake uw voorgehouden activiteiten bij het bataljon Shahin tot 2015 en besloot hij tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Ook wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet trad de RvV het CGVS bij. Betreffende uw voorgehouden verwestering oordeelde de RvV voorts dat u deze vrees in concreto diende te personaliseren en dat een loutere verwijzing hiernaar geenszins volstaat om in uwer hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uw tweede verzoek werd door het CGVS als niet-ontvankelijk beschouwd, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde beroep in tegen deze beslissing, hield hierin vast aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden en uw problemen met de taliban en wees opnieuw op uw sterke verwestering. Op 13 oktober 2020 werd uw beroep door de RvV verworpen. In haar arrest volgde de RvV zowel de motivering van het CGVS inzake uw tweede verzoek en verwees ze naar haar arrest in het kader van uw eerste verzoek. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken, en u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijven, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in uw derde en huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw verklaringen dat u voor de Amerikanen werkzaam was op de basis in Jalalabad en daardoor gevisieerd werd door de taliban (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vragen 10, 16, 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter opnieuw verwijst naar deze elementen, verandert niets aan de vaststelling dat uw verklaringen hierover niet geloofwaardig waren. U stelt weliswaar dat u het land niet in mei 2015 maar in oktober of november 2015 verliet (Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vraag 10), maar deze post factum bewering kan de andere lacunes in uw verklaringen niet herstellen, in tegendeel.

Voorts verwijst u in uw huidige verzoek opnieuw naar de dood van uw schoonvader omstreeks januari 2020. U geeft aan dat de taliban sedertdien dreigbrieven stuurden naar uw schoonbroer en uw tienjarige zoon waarin zij eisen dat uw zoon zich bij hen zal vervoegen als boetedoening voor uw werkzaamheden. U vreest dat de taliban uw zoon zullen dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen

(Verklaring volgend verzoek, (...), 27 januari 2021, vraag 16). Ten eerste hebben deze verklaringen eveneens betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet. Hierbij moet aldus ook worden beklemtoond dat uw eerste en tweede verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, namelijk de gedwongen rekrutering van uw zoon door de taliban omwille van uw werkzaamheden, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban, jaren na uw vertrek uit Afghanistan, na uw schoonvader (cf. uw tweede verzoek) plots uw schoonbroer en zoon zouden viseren. Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange vervolgingscampagne van elke familie van wie één lid zich tegen hen zou hebben gekeerd. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Nog vreest u dat uw zoon door de taliban zal worden gedwongen om een zelfmoordaanslag te plegen (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 16). Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze vrees voor uw zoon niet overeenkomt met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal gebrainwashte, verarmde jongeren zijn die uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van Afghanistan komen en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk is dat zelfmoordenaars onder druk en dwang worden gerekruteerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het overgaan tot het daadwerkelijk plegen van een zelfmoordaanslag gaat immers vooraf aan een graduele wijziging van de intrinsieke religieuze en ideologische overtuiging en motivering. Dat de taliban hiervoor uitgerekend uw zoon zouden uitkiezen, houdt in het licht van uw bovenstaande verklaringen (cf. supra) dan ook geen steek. Hierdoor wordt er eveneens afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ter staving van uw werkzaamheden en uw problemen legt u diverse documenten neer. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanslag. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Betreffende de dreigende gedwongen rekrutering van uw zoon door de taliban legt u een dreigbrief neer van de taliban. In de brief, gedateerd op 25 aqrab 1399 (Gregoriaanse kalender 15 november 2020), stellen de taliban dat u gedood moet worden en dat uw schoonbroer zowel u als uw zoon F. (...) aan hen moet overhandigen. Deze dreigbrief werd opgesteld op het moment dat de RvV de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek bevestigde en nadat u vanuit Frankrijk terugkeerde naar België. Dit wijst erop dat de brief enkel met het oog op uw huidige verzoek om internationale bescherming werd opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van dit document sterk wordt verminderd. Deze dreigbrief kan verder gemakkelijk op uw vraag en instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde verder afneemt. Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt immers dat zogenaamde dreigbrieven van de taliban makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan dergelijke documenten. Het gewicht dat aan deze dreigbrief wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

U legt voorts twee foto's en drie certificaten voor ter staving van uw werkzaamheden. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat er in uw vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan uw voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin (Shahin Kandak) tot uw vertrek in 2015. Deze foto's en certificaten kunnen deze appreciatie niet wijzigen.

Betreffende de twee foto's van uw werkzaamheden dient voorts te worden opgemerkt dat u reeds in het beroep tegen de negatieve beslissing in uw eerste verzoek foto's heeft voorgelegd en dat er door de RvV werd besloten dat er geen dienstige bewijskracht van uitging. Hierbij dient dan ook te worden aangestipt dat foto's de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet zomaar kunnen herstellen. Immers, beeldmateriaal zoals foto's en video's kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte.

Inzake de twee trainingscertificaten, de ene ongedateerd en de andere met vermeld jaar 2012, dient te worden aangestipt dat deze weliswaar zijn ondertekend door een US Advisor, maar dat de namen van

deze personen ontbreken. Bovendien bevatten beide certificaten spelfouten. Voorts ontbreken ook andere symbolen van het Amerikaanse leger, telt de Amerikaanse vlag op de twee certificaten slechts dertien sterren en ontbreekt op het certificaat van de NDS (National Directorate of Security – de Afghaanse veiligheidsdienst) het logo van de NDS. Dergelijke anomalieën leiden ertoe dat de authenticiteit van de certificaten niet kan worden gegarandeerd.

Nog legt u een appreciatiecertificaat neer van de NDS, gedateerd op 16 december 2020, wanneer u reeds uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit wijst erop dat het certificaat enkel met het oog op uw huidige verzoek werd opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van dit document sterk wordt verminderd. Nog kan het certificaat eenvoudig op uw vraag en instructies opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde verder af neemt. Voorts vermeldt het certificaat dat u van 1 juli 2010 tot 15 december 2015 dienst deed bij de Special Reaction Forces of Jalalabad (SRF-J), terwijl u in uw eerste verzoek aangaf vanaf 2006 te hebben gewerkt op de luchthaven van Jalalabad en dat uw bataljon pas na 2011 werd gecontroleerd door de NDS. Bovendien stelt u in uw huidige verzoek dat u Afghanistan verliet in oktober of november 2015, terwijl het certificaat vermeldt dat u tot 15 december 2015 dienst deed. Daarnaast vermeldt het certificaat dat u als 'co Madic' werkte bij de SRF-J, vermoedelijk een co-medicus, terwijl u in uw eerste, tweede en huidige verzoek met geen woord heeft gerept over medische werkzaamheden en telkens aangaf te hebben gewerkt als gewone soldaat. Dit alles leidt ertoe dat de authenticiteit en bewijswaarde van dit certificaat ernstig wordt ondermijnd.

Betreffende de verklaring van A. K. S. (...), die eveneens in België verblijft en aangeeft te willen getuigen dat hij u als ex-collega kent dient te worden opgemerkt dat deze getuigenis op uw eigen verzoek kan zijn opgesteld met het oog op uw derde verzoek om internationale bescherming (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 20). Dat leidt ertoe dat de bewijswaarde sterk wordt verminderd. Hoe het ook zij, uw verklaringen dat u tot uw vertrek in 2015 diende als soldaat bij het bataljon Shahin (Shahin Kandak) tot uw vertrek in 2015 werden door het CGVS in uw eerste verzoek reeds ongeloofwaardig bevonden. Deze door u voorgelegde getuigenis kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet zomaar herstellen.

Voorts wijst de envelop er enkel op dat u via-via post ontving uit Afghanistan (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vraag 20), wat niet betwist wordt. Er kan hieruit echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid, noch met betrekking tot uw woon- en verblijfplaatsen voor uw vlucht uit Afghanistan.

Nog geeft u aan dat omstreeks eind 2020 G. N. (...), een ex-collega, werd gedood door de taliban nabij Daronta. U vreest dat ook u bij terugkeer naar Afghanistan kan worden getraceerd en gedood door de taliban en merkt op dat veel (ex-)collega's van u zijn vermoord of het land hebben verlaten (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vragen 16, 18). De verwijzing naar de dood van een vermeende ex-collega volstaat evenwel niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of zal worden, of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, temeer omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw werkzaamheden.

Betreffende uw verklaringen dat u in een depressie zit, veel mentale problemen heeft en bang bent om gek te worden, zich zorgen maakt omdat u niet over (verblijfs)papieren beschikt, uw familie al zo'n vijf jaar niet meer heeft gezien, geen plaats heeft om te leven en omwille van uw illegaliteit niet kan werken (Verklaring volgend verzoek (...), 27 januari 2021, vragen 11, 12, 15, 23) moet vooreerst worden aangestipt dat u geen documenten neerlegt om uw mentale problemen te staven. Bovendien houden deze door u ingeroepen problemen in België geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw zorgen om de algemene situatie in Afghanistan volstaan geenszins om een nood aan internationale bescherming ten opzichte van dat land aannemelijk te maken, te meer gezien u geen zicht geeft op uw werkelijke woon- en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het eerste middel van zijn verzoekschrift louter te beperken tot het stellen dat hij zijn vrees erg duidelijk heeft gemaakt, tot het verwijzen naar de verklaringen en stukken die hij in het kader van zijn huidig verzoek heeft afgelegd en neergelegd, tot het beweren dat zijn problemen niet alleen actueel zijn, maar ook verder escaleren, tot het stellen dat uit de nieuwe stukken die hij heeft aangebracht blijkt dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld en dat de adjunct-commissaris een verkeerde appreciatie van zijn dossier heeft gemaakt en tot het betogen dat hij

er werkelijk alles aan heeft gedaan om aan te tonen dat hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan indien hij gedwongen wordt terug te keren, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden met de verklaringen en de stukken die verzoeker heeft afgelegd en neergelegd in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen in het licht van de eerdere verzoeken om internationale bescherming die verzoeker indiende en de objectieve landeninformatie. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris de nieuwe stukken en verklaringen gewoonweg naast zich neerlegt. Ook verzoekers bewering – dat het “*enige*” dat de adjunct-commissaris thans stelt is dat zijn verklaringen in het verlengde liggen van wat hij eerder verklaarde en dat de nieuwe stukken ongeloofwaardig overkomen – kan geenszins worden gevolgd. De adjunct-commissaris komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zijn bevindingen met betrekking tot de verklaringen en stukken vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel hekelt dat hij niet door het CGVS werd gehoord, dient vooreerst te worden gewezen op artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de commissaris-generaal, *c.q.* de adjunct-commissaris, geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. Verzoeker stelt in het eerste middel dat hij bij de DVZ niet de kans heeft gekregen om zijn relaas te doen en er werd aangemaand om kort en bondig te vertellen waarom hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming had ingediend en er zijn nieuwe stukken diende voor te leggen, doch licht niet *in concreto* toe welke verklaringen hij tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS nog had willen afleggen die van aard zouden zijn geweest dat ze verduidelijking hadden kunnen brengen bij de verklaringen en documenten die hij in het kader van zijn huidig beroep bij de DVZ had afgelegd en neergelegd en die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Uit de verklaring die hij in het kader van zijn huidig verzoek bij de DVZ heeft afgelegd (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek) blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen heeft uiteengezet, gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en toelichting geeft gegeven bij de nieuwe stukken die hij wenste neer te leggen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om er zijn “*relaas te doen*” en dat, indien hij daartoe wel de gelegenheid had gehad, de besluitvorming van het CGVS een andere afloop kon hebben gehad, nog daargelaten de vaststelling dat hij nalaat in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten welke verklaringen hij nog had willen afleggen. De Raad wijst er daarenboven nog op dat bij de DVZ aan verzoeker werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat de commissaris-generaal, *c.q.* de adjunct-commissaris, niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de adjunct-commissaris een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden

aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw onderhoud op de DVZ plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”

Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift of het neerleggen van een aanvullende nota ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken. Zo wijst de Raad erop dat verzoeker in het tweede middel laat gelden dat de adjunct-commissaris geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel nu hij intussen reeds zeven jaar in Europa verblijft en meer en meer de westerse cultuur en vrijheid oppikt, wat volgens hem in de huidige omstandigheden wel degelijk een belangrijk element uitmaakt. Verzoeker stelt dat mensen zoals hij die reeds geruime tijd in het buitenland hebben verbleven, door de taliban als ‘verwesterd’ worden beschouwd en haalt aan dat Afghanen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om door de taliban bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden.

In zoverre uit het verzoekschrift aldus kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdiens' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiens' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens' identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens' of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens') identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdiens' of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en*

handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA, *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis april 2022*, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-

autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen haalt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat hij inmiddels zeven jaar in Europa verblijft, dat hij meer en meer de westerse cultuur en vrijheid oppikt, dat hij sowieso niet meer dezelfde persoon is als toen hij vertrok uit Afghanistan en dat hij zich tracht te integreren in onze samenleving en tracht zich onze cultuur eigen te maken, "*wat uiteraard een groeiproces is*".

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn werkelijke woon- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers

vast dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Door louter op algemene wijze te verwijzen naar zijn verblijf in Europa en te stellen dat hij meer en meer de westerse cultuur en vrijheid oppikt, dat hij sowieso niet meer dezelfde persoon is als toen hij vertrok uit Afghanistan en dat hij zich tracht te integreren in onze samenleving en tracht zich onze cultuur eigen te maken, zonder meer, maakt hij dan ook niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker, die inmiddels bijna 35 jaar is, verklaart tot zijn 27 jaar in Afghanistan te hebben verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij minstens wekelijks contact heeft met zijn vrouw die zich in Afghanistan bevindt en kan er uit zijn verklaringen worden afgeleid dat zijn zoon en schoonbroer zich tevens in Afghanistan bevinden (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek, vragen nrs. 16 en 21), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een netwerk heeft.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoeker in het tweede middel over het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het tweede middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoeker in het tweede middel citeert uit arresten van de Raad van 27 november 2020 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog een netwerk heeft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen,

al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties

van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze analyse.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming

rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. De Raad benadrukt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoeker geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn werkelijke woon- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa, een vaststelling die verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat de Raad deze cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers herkomstregio. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn werkelijke regio van herkomst, die *in casu* niet duidelijk is. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het tweede middel van het verzoekschrift aangehaalde informatie dateert ofwel van 2021 en is inmiddels verouderd nu er meer recente rapporten worden voorgelegd die aantonen dat de situatie fundamenteel is gewijzigd na de machtsovername door de Taliban, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Waar verzoeker nog voorhoudt dat uit meerdere rapporten zou blijken dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden, stelt de Raad vast dat deze informatie niet overeenkomt met de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en de vaststellingen die hierover *supra* reeds zijn gemaakt. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de Verenigde Naties en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onder-rapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de Taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. Waar verzoeker “*uiterst subsidiair*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN